

halvtredje Maaned siden tog Afsked med hinanden i Tyrol. Men siden Historien med Nanny var hun bleven utryg og anede Farer allevegne. Og hun kunde endnu mindre end nogensinde tænke paa at slippe ham. Med alt det, at hun nu saa ham i hans hele Skrøbelighed, holdt hun ikke en Smule mindre af ham, endda hendes Kritik endnu slumrede. Hendes Længsel efter ham kunde til Tider være saa stærk, at den forekom hende selv sygelig. Derfor gik hun i Almindelighed nu mere skjult med sine Følelser. Hendes Væsen overfor ham var bleven mere dæmpet, ogsaa naar de var alene. Hun kunde til Tider endog synes lunefuld. Men samtidig beherskede han hende saa fuldkomment, saa ganske eneraadigt, at det ofte syntes hende, som var der ikke længer den Ting, hun ikke vilde kunne tilgive ham.

— — Per standsede med eet deres Gang og saa paa sit Ur.

„Mon du ikke skal passe paa Toget? . . . Ja, det er ikke Meningen, at jeg vil jage dig bort. Jeg er dig virkelig taknemmelig for, at du er kommen. Men du holder jo ikke af at komme for sent hjem. Og Klokken er otte nu.“

Hun saa op paa hans Ansigt, der stadig var blegt og fortrukket.

„Og hvad vil saa du?“

„Jeg maa til mit Arbejde . . . Som du ser, derhenne paa Bordet ligger der fuldt op af Ting, som skal besørges. Jeg maa benytte Tiden.“

„Nej, nej,“ sagde Jakobe og lagde Armene ligesom beskyttende omkring ham. „Du maa ikke sidde her alene. For iaften maa du lade Arbejdet hvile. Hvad skulde det ogsaa hjælpe til? Du vil ikke